A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. július 15. *

A C-463/02. sz. ügyben,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: E. Traversa és K. Simonsson, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Svéd Királyság** (képviseli: A. Falk, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

támogatja:

a **Finn Köztársaság** (képviseli: T. Pynnä, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelve: svéd.

annak megállapítása iránt benyújtott keresete tárgyában, hogy a Svéd Királyság — mivel tartózkodott a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló, 1995. február 21-i 603/95/EK tanácsi rendelet (HL L 63., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 177. o.) végrehajtása során nyújtott támogatásokra vonatkozó hozzáadottérték-adó kivetésétől — nem teljesítette a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) 11. cikkéből eredő kötelezettségeit,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, C. Gulmann (előadó), J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues és N. Colneric bírák,

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel a tárgyalásra készített jelentésre,

a felek szóbeli előadásainak a 2003. október 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, amelynek során a Bizottságot — meghatalmazotti minőségben — E. Traversa, K. Simonsson, K. Gross és I. Koskinen, a Svéd Királyságot A. Kruse, a Finn Köztársaságot pedig T. Pynnä képviselte,

a főtanácsnok indítványának a 2003. november 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A Bíróság Hivatalához 2002. december 23-án benyújtott keresetlevelével az Európai Közösségek Bizottsága az EK 226. cikk alapján keresetet indított annak megállapítása iránt, hogy a Svéd Királyság — mivel tartózkodott a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló, 1995. február 21-i 603/95/EK tanácsi rendelet (HL L 63., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 177. o.) végrehajtása során nyújtott támogatásokra vonatkozó hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: HÉA) kivetésétől — nem teljesítette a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik HÉA-irányelv) 11. cikkéből eredő kötelezettségeit.

A jogi háttér

A HÉA-ra vonatkozó közösségi szabályozás

2 A hatodik HÉA-irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerint a HÉA tárgyát képezi „az adóalany által belföldön ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás".

3 Ugyanazon irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„Az adóalap a következő:

a) a [...] termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás teljesítése esetén minden, ami a teljesítés ellenértékét képezi, amelyet az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő ezért az értékesítésért az átvevőtől, a szolgáltatás címzettjétől vagy harmadik személytől kap vagy kapnia kell, beleértve az ezen értékesítés árával közvetlenül összefüggő támogatásokat."

A szárított takarmány után nyújtott támogatásokra vonatkozó közösségi szabályozás

4 A 603/95 rendelet 3. cikke szerint a forró levegővel mesterségesen szárított takarmány utáni támogatás összege tonnánként 68,83 euro, a napon szárított takarmány utáni támogatás összege pedig tonnánként 38,64 euro.

5 Az 1995. június 9-i 1347/95/EK tanácsi rendelettel (HL L 131., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 367. o.) módosított 4. cikk gazdasági évenként meghatározza azt a legmagasabb garantált mennyiséget (a továbbiakban: LGM), amely után támogatás nyújtható. Ezt a mennyiséget felosztja a tagállamok között.

6 Az 5. cikk szerint:

„Abban az esetben, ha azon szárított takarmány mennyisége, amely után bármely gazdasági évben [...] támogatást igényelnek, meghaladja a 4. cikk[ben] [...] meghatározott LGM-et, az adott évben járó támogatást a következők szerint számítják ki:

— az LGM-et meghaladó első 5%-ra a támogatást minden tagállamban az adott túllépéssel arányos összeggel csökkentik,

— minden 5%-ot meghaladó túllépésre a túllépéssel arányos további csökkentéseket alkalmaznak minden olyan tagállamban, ahol a termelés az LGM 5%-kal növelt mennyiségét meghaladja.

[...]"

7 A 6. cikk (2) bekezdése szerint az előleg kifizetésére való jogosultsághoz a kérdéses szárított takarmánynak el kell hagynia a feldolgozóvállalkozást.

8 A 8. cikk szerint:

„A 3. cikkben előírt támogatást — az érdekelt fél kérelmére — a feldolgozóvállalkozásokból már elszállított és a következő feltételeknek megfelelő szárított takarmány tekintetében nyújtják:

a) a maximális nedvességtartalma legyen 11% és 14% közötti, amely változhat a termék kiszerelésének módja szerint;

b) a szárazanyag minimális nyersfehérje-tartalma nem lehet kevesebb, mint:

— 15% az 1. cikk a) pontjában és az 1. cikk b) pontjának második franciabekezdésében felsorolt termékek esetén,

— 45% az 1. cikk b) pontjának első franciabekezdésében felsorolt termékek esetén;

c) a szárított takarmány legyen hibátlan, eredeti és forgalomképes minőségű.

Különösen a rost- és karotintartalom tekintetében [...] további feltételek rögzíthetők."

9 A 9. cikk c) pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„A 3. cikkben előírt támogatást csak [azon] [...] feldolgozóvállalkozások kapják meg, amelyek:

[...]

c) beletartoznak a következő kategóriák legalább egyikébe:

— a szárításra szánt takarmány termelőivel szerződésben álló vállalkozások,

— a saját terményeiket vagy, csoportok esetén, tagjaik terményeit feldolgozó vállalkozások,

— vállalkozások, amelyek készletüket olyan — még meg nem határozott garanciákat nyújtó — jogi vagy természetes személyektől szerezték be, amelyek vagy akik a szárításra szánt takarmány termelőivel szerződésben állnak; e jogi vagy természetes személyek azon tagállamok illetékes hatóságai által jóváhagyott vevők, ahol [...] a takarmányt betakarították."

10 A 11. cikk (2) bekezdése szerint:

„Abban az esetben, ha a 9. cikk c) bekezdésének első franciabekezdésében említett szerződések a termelők által szállított takarmány feldolgozására vonatkozó külön megrendeléses szerződések, akkor meghatározzák legalább azon területet, amelynek terményét le kell szállítani, valamint tartalmaznak egy, a feldolgozóvállalkozások kötelezettségeit megállapító záradékot, amely szerint kifizetik a termelőknek a 3. cikkben előírt azon támogatást, amelyet azok a szerződések alapján feldolgozott mennyiségekért kapnak."

A pert megelőző eljárás és a kereset

11 Miután megállapította, hogy a Svéd Királyság nem vetett ki HÉA-t a 603/95 rendelet alapján nyújtott támogatásokra, továbbá arra az álláspontra helyezkedve, hogy ez az állapot ellentétes a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontjával, a Bizottság 1998. november 18-án az EK-Szerződés 169. cikke (jelenleg EK 226. cikk) alapján felszólító levelet intézett a Svéd Királysághoz, amelyben felszólította észrevételeinek két hónapos határidőn belüli megtételére.

12 A svéd kormány 1999. január 15-én azt válaszolta, hogy a támogatás — figyelembe véve célját, valamint kiszámításának és kifizetésének módját — nem tekinthető a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke szerinti, a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás árával közvetlenül összefüggő támogatásnak.

13 Mivel a Bizottság nem értett egyet ezzel az álláspontttal, 1999. augusztus 6-án indokolással ellátott véleményt adott a svéd kormánynak, és felszólította, hogy két hónapos határidőn belül tegye meg az abban foglaltaknak való megfeleléshez szükséges intézkedéseket.

14 A svéd kormány 1999. október 4-i levelében fenntartotta véleményét.

15 Ilyen körülmények között a Bizottság a jelen kereset benyújtása mellett döntött.

16 A Bíróság elnöke 2003. április 29-i végzésével megengedte, hogy a Finn Köztársaság az alperes pernyertességének előmozdítása végett beavatkozóként részt vegyen az eljárásban.

Az ügy érdeméről

A felek érvelése

17 A Bizottság szerint a takarmányt feldolgozó vállalkozások tevékenységének három lehetséges végzési módja közül az alábbi kettő a HÉA tárgyát képezi:

— a zöldtakarmány termelőktől történő megvétele és a feldolgozott termék harmadik személyek részére történő viszonteladása,

— olyan bérmunkaszerződés kötése a termelőkkel, amely alapján a zöldtakarmány átadására a tulajdonjog átruházása nélkül kerül sor, és a feldolgozott terméket visszaszolgáltatják e termelőknek.

18 Azon feldolgozóvállalkozások esetében, amelyek a takarmányt megveszik a termelőktől, és harmadik személyek részére továbbértékesítik, adásvételi szerződések jönnek létre, amelyek a hatodik HÉA-irányelv értelmében termékértékesítésnek minősülnek, és így adókötelesek.

19 A bérmunkaszerződések esetében — mivel a feldolgozóvállalkozás a dehidratált takarmányt visszaszolgáltatja a zöldtakarmány termelőjének — a tevékenységet takarmányszárítási szolgáltatásnak kell tekinteni. Ez a szolgáltatásnyújtás tehát, mint olyan, a hatodik HÉA-irányelv alapján adóköteles.

20 Az irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja szerint az adóköteles tevékenységek megalapozzák a 603/95 rendelet alapján nyújtott támogatásokra vonatkozó HÉA kivetését.

21 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a 603/95 rendelet 9. cikke szerint „[a] 3. cikkben előírt támogatást csak [a] [...] termékeket feldolgozó [...] vállalkozások kapják meg [...]". Ezek a vállalkozások a támogatások jogi értelmében vett címzettjei, akiket a közösségi jogalkotó szándékosan jelölt ki, amikor a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontjában arra az ellenértékre hivatkozik, „[...] amelyet az átadó vagy a szolgáltatást teljesítő [...] az átvevőtől, a szolgáltatás címzettjétől vagy harmadik személytől kap [...]". A 603/95 rendelet nem említ senki mást, aki a szárított takarmány forgalmazásához nyújtott támogatás jogi értelemben vett jogosultja lenne.

22 A Bizottság elismeri, hogy a vállalkozások egy adott körének nyújtott támogatások kedvező gazdasági hatással járhatnak a termelési ciklusban mind előttük (az adott esetben a zöldtakarmány-termelők), mind utánuk (az adott esetben az állatte-

nyésztők) álló vállalkozásokra. A Bizottság megállapítja, hogy a bérmunkaszerződések esetében maga a közösségi jogalkotó írja elő a 603/95 rendelet 11. cikkének (2) bekezdésében, hogy a takarmányt feldolgozó vállalkozás köteles kifizetni a termelőnek a beavatkozó intézménytől kapott támogatást.

23 Ennek ellenére az a lehetőség, hogy valamely támogatás más vállalkozásoknak is hasznot hajt, vagy az a tény, hogy kötelezettség áll fenn a más vállalkozások által kapott támogatások egészének vagy részének kifizetésére, nem változtat a kérdés jogi természetén. A támogatás jogi értelemben vett címzettjét — azaz a feldolgozóvállalkozást — meg kell különböztetni a támogatás gazdasági értelemben vett közvetett kedvezményezettjétől.

24 A Bizottság szerint azzal, hogy a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontjában az „értékesítés árával közvetlenül összefüggő támogatások" fogalmát használja, a közösségi jogalkotó a HÉA adóalapjába akarta vonni az összes támogatást, amelynek közvetlen hatása van az átadó vagy a szolgáltatást nyújtó által kapott ellenértékre. Az ilyen támogatásoknak közvetlen vagy ok-okozati kapcsolatban kell állniuk a pontosan meghatározott vagy meghatározható mennyiségű termékértékesítéssel vagy szolgáltatásnyújtással, azaz a támogatást akkor nyújtják, ha az érintett termékeket vagy szolgáltatásokat ténylegesen értékesítik a piacon. A jelen esetben pedig éppen ez a helyzet.

25 A svéd kormány fenntartja, hogy a kérdéses támogatás nem esik a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja hatálya alá.

26 Különösen arra hivatkozik, hogy ezt a támogatást nem avégett fizetik ki a jogosult részére, hogy az egy meghatározott terméket értékesítsen vagy meghatározott szolgáltatást nyújtson.

27 A támogatás folyósításának a 603/95 rendelet által meghatározott kritériumai a következők:

— a szárított takarmány elhagyta-e a feldolgozóvállalkozást;

— a takarmány megfelel-e bizonyos minőségi követelményeknek;

— túllépték-e a legmagasabb garantált mennyiséget.

28 Nem követelmény, hogy a feldolgozóvállalkozás ezt meghaladóan olyan adóköteles tevékenységet végezzen, mint például a szárított takarmány értékesítése vagy a termelő számára történő takarmányszárítás.

29 Bérmunkaszerződés esetében a támogatás nem tekinthető a feldolgozási munka ellenértékének, mivel a vállalkozás köteles a termelő részére továbbadni a kapott támogatást.

30 A finn kormány nem nyújtott be beavatkozási beadványt. A tárgyaláson az alperes kérelmét támogatta.

A Bíróság álláspontja

31 Annak előírásával, hogy a HÉA adóalapja — az ott meghatározott feltételek mellett — tartalmazza az adóalanyoknak nyújtott támogatásokat, a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja a termékek és a szolgáltatásnyújtások teljes értékét a HÉA tárgyává szándékozik tenni, és ily módon kívánja elkerülni, hogy a támogatások kifizetése alacsonyabb adóbevételeket eredményezzen.

32 Megfogalmazásának megfelelően ez a rendelkezés akkor alkalmazandó, ha a támogatás közvetlenül összefügg az érintett tevékenység árával.

33 Hogy ez teljesüljön, a támogatást kifejezetten valamely meghatározott termék értékesítésére vagy meghatározott szolgáltatás nyújtására kell kifizetni a vállalkozás részére. A támogatás csak ebben az esetben tekinthető úgy, mint a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás ellenértékének része, és ennek következtében csak ebben az esetben adóköteles. Különösen annak kell megállapíthatónak lennie, hogy a támogatásra való jogosultságot az adóköteles tevékenység elvégzésével szerzi meg a jogosult (a C-184/00. sz., Office des produits wallons-ügyben 2001. november 22-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-9115. o.] 12. és 13. pontja).

34 Másrészről ellenőrizni kell, hogy a termék átvevői vagy a szolgáltatás címzettjei hasznot húznak a jogosult által szerzett támogatásból. Az átvevő vagy a címzett által fizetett árat oly módon kell meghatározni, hogy az arányosan csökkenjen a termék átadója vagy a szolgáltatás nyújtója részére adott támogatással, amely így az általuk követelt ár meghatározásának elemét képezi. Ellenőrizni kell tehát, hogy a támogatás kifizetése ténylegesen lehetővé teszi-e az átadó vagy a szolgáltatást nyújtó számára a termék vagy a szolgáltatás olyan áron történő értékesítését, illetve nyújtását, amely alacsonyabb annál, mint amit az átadó vagy a szolgáltatást nyújtó a támogatás hiányában követelne (a fent hivatkozott Office des produits wallons-ügyben hozott ítélet, 14. pont).

35 A támogatásban megtestesülő ellenértéknek mindenesetre meghatározhatónak kell lennie. Nem szükséges, hogy a támogatás összege szigorúan megfeleljen az értékesített termék vagy a nyújtott szolgáltatás árában bekövetkezett csökkenésnek. Elegendő, ha az árcsökkenés és a támogatás között — amely támogatás átalányjellegű is lehet — jelentős összefüggés van (a fent hivatkozott Office des produits wallons-ügyben hozott ítélet 17. pontja).

36 Végső soron az „árral közvetlenül összefüggő támogatásnak" a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja szerinti fogalma csak azokra a támogatásokra terjed ki, amelyek termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás teljes vagy részleges ellenértékét képezik, és amelyeket harmadik személyek nyújtanak az átadónak vagy a szolgáltatás nyújtójának (a fent hivatkozott Office des produits wallons-ügyben hozott ítélet 18. pontja).

37 Meg kell állapítani, hogy a jelen tényállásban a Bizottság által megjelölt két eset — azaz egyrészt a szárítást követően a zöldtakarmány termelőjétől vásárolt takarmánynak a feldolgozóvállalkozás általi értékesítése, másrészt a feldolgozóvállalkozás által a zöldtakarmány termelőjével kötött bérmunkaszerződés — egyikében sem teljesülnek a jogvita tárgyává tett támogatások HÉA alá vonásának feltételei.

A termelőtől vásárolt takarmány szárítást követő értékesítése

38 Amint arra a Bizottság hivatkozik, a feldolgozóvállalkozás által szárított takarmány értékesítése — a nyersanyag zöldtakarmány-termelőtől történt megvásárlása után — a hatodik HÉA-irányelv értelmében termékértékesítésnek minősül.

39 A támogatást a feldolgozóvállalkozás részére fizetik ki, és ez rendelkezhet vele.

40 Ugyanakkor a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja értelmében a támogatás közvetlenül nem függ össze az adóköteles tevékenység árával.

41 Valójában a támogatást nem azért nyújtják, hogy a feldolgozóvállalkozás szárított takarmányt szállítson az átvevő részére.

42 Jelen esetben a felek egyetértenek abban, hogy a világpiacon nincs szárított-takarmány-hiány. Az is általánosan elfogadott, hogy a támogatási rendszer célja egyrészt a Közösségen belüli termelésre való ösztönzés a belső ellátási források biztosítása érdekében, a világpiaci árat meghaladó költségek ellenére, másrészt a minőségi szárított takarmány termelésének ösztönzése. Ebben a tekintetben a 603/95 rendelet tizenegyedik preambulumbekezdése kiemeli azokat a célokat „[...] hogy a feldolgozóknak zöldtakarmánnyal való rendszeres ellátását ösztönözzék, valamint hogy a termelők számára lehetővé tegyék, hogy a támogatási rendszer előnyeit élvezhessék [...]"; a tizedik preambulumbekezdés pedig megállapítja, hogy meg kell határozni a támogatásra jogosult szárított takarmány legalacsonyabb minőségére vonatkozó feltételeket, amelyeket a hivatkozott rendelet 8. cikke pontosít.

43 Ebben az összefüggésben nem állapítható meg, hogy a támogatási rendszer a fogyasztás ösztönzését szolgáló rendszer lenne. Nem célja, hogy a támogatás révén harmadik személyeket a világpiaci árfolyamnál alacsonyabb árral ösztönözzön szárított takarmány vásárlására, amely esetben a kifizetett árra korlátozódó HÉA-alap nem felelne meg az értékesített termék teljes értékének. A támogatási rendszer célja az, hogy a harmadik személyek a Közösségen belüli forrásból szerezzenek be takarmányt a világpiaci árfolyammal összehasonlítható áron, amely árfolyamon

minden bizonnyal beszerezéseiket a Közösségen kívülről is megvalósíthatnák, ha a támogatás hiányában azon belül nem lenne kínálat, vagy az elégtelen lenne. Az erre az árra kivetett HÉA tehát teljességében fedi a termék piaci értékét.

44 Kizárólag ezen indok alapján, és anélkül, hogy vizsgálni kellene az összes egyéb olyan feltétel teljesülését, amely alapján a támogatások bevonhatók a HÉA adóalapjába, meg kell állapítani, hogy a termelőtől vásárolt takarmány szárítást követő értékesítése tekintetében a Bizottság által megfogalmazott kifogás megalapozatlan.

Bérmunkaszerződés

45 Amint arra a Bizottság hivatkozik, a bérmunkaszerződés tárgya szárítási szolgáltatás, azaz olyan szolgáltatásnyújtás, amelyet a feldolgozóvállalkozás végez a zöldtakarmány termelője részére.

46 Mindazonáltal a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja szerint ahhoz, hogy a támogatás adóköteles legyen, azt a termék értékesítője vagy a szolgáltatás nyújtója javára kell biztosítani oly módon, hogy az rendelkezhessen vele.

47 Bérmunkaszerződés esetén azonban a feldolgozóvállalkozás által kapott támogatást nem az ő javára nyújtják.

48 A 603/95 rendelet 9. cikke valóban rögzíti, hogy „[a] támogatást csak [a] [...] feldolgozó [...] vállalkozások kapják meg".

49 Ugyanakkor a 603/95 rendelet tizenötödik preambulumbekezdése a bérmunkaszerződések tekintetében előírja a támogatásnak a termelőhöz történő visszajutását, a hivatkozott rendelet 11. cikkének (2) bekezdése pedig rögzíti a feldolgozóvállalkozások azon kötelezettségét, hogy a termelőknek kifizessék a szerződések alapján feldolgozott mennyiségért kapott támogatást.

50 Így a feldolgozóvállalkozás nem rendelkezhet a kapott támogatással. Ő csak közvetítői szerepet tölt be a támogatást folyósító szervezet és a takarmány termelője között. Erre való tekintettel nem teljesül a Bizottság által hivatkozott, a támogatás gazdasági előnyétől független „jogi címzett" fogalmán alapuló feltétel.

51 Ilyen körülmények között a támogatás nem tekinthető úgy, mint a feldolgozóvállalkozás szolgáltatásnyújtásának ellenértéke, és nem teszi lehetővé a vállalkozás számára, hogy szolgáltatását alacsonyabb áron nyújtsa.

52 A szárítási szolgáltatás árának tehát a szokásos feldolgozási költségekre kell tekintettel lennie, oly módon, hogy az árra kivetett HÉA a szolgáltatás teljes értékét lefedje.

53 A termelő részére visszajuttatott támogatás a termelőnek mérsékli a szárított takarmány költségeit. Ugyanakkor a mérséklésre nem az adóköteles tevékenység árának kifizetésekor kerül sor. Ez utólag, a szolgáltatás teljes értékének megfelelő ár kifizetését követően történik.

54 A végső soron a zöldtakarmány termelőjének nyújtott támogatásnak az adóalapba történő bevonása azzal járna, hogy a szárítási tevékenységet — a hatodik HÉA-irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdése a) pontjának céljával ellentétben — túladóztatnák.

55 Kizárólag ezen indokokból, és anélkül, hogy vizsgálni kellene az összes egyéb olyan feltétel teljesülését, amely alapján a támogatások bevonhatók a HÉA adóalapjába, meg kell állapítani, hogy a bérmunkaszerződések tekintetében a Bizottság által megfogalmazott kifogás megalapozatlan.

56 Végül, mivel a Bizottság által tett két kifogás egyike sem megalapozott, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

57 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

58 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 4. §-ával összhangban a Finn Köztársaság — mint a Svéd Királyságot támogató beavatkozó — maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a költségek viselésére.

3) A Finn Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Timmermans Gulmann Puissochet

Cunha Rodrigues Colneric

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. július 15-i nyilvános ülésen.

R. Grass C. W. A. Timmermans

hivatalvezető a második tanács elnöke